

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Václava Štencla v právní věci žalobkyň: **a) PORR a. s.**, sídlem Dubečská 3238/36, Praha 10; **b) PORR Bau GmbH**, sídlem Absberggasse 47, Vídeň, Rakouská republika; **c) PORR s. r. o.**, sídlem Mlynské Nivy 73, Bratislava, Slovenská republika; **d) PORR GmbH & Co. KGaA**, sídlem Walter – Gropisu – Strasse 23, Mnichov, Spolková republika Německo; **e) EUROVIA CZ a. s.**, sídlem U Michelského lesa 1581/2, Praha 4; **f) PRŮMSTAV, a. s.**, sídlem Vyskočilova 1566, Praha 4; **g) SMP Construction a. s.**, sídlem Vyskočilova 1566, Praha 4; **h) Marti Tunnel AG**, sídlem Seedorffeldstrasse 21, Moosseedorf, Švýcarská konfederace; **ch) Marti a. s.**, sídlem K cintorínu 63, Žilina, Slovenská republika, podnikající na území České republiky prostřednictvím organizační složky Marti a. s. – organizační složka ČR, sídlem Lomnického 1705/9, Praha 4, zastoupených Mgr. Radkem Pokorným, advokátem, sídlem Klimentská 1216/46, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, **za účasti: I.** Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost, sídlem Sokolovská 42/217, Praha 9, zastoupený JUDr. Jaromírem Císařem, Ph.D., advokátem, sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, **II.** Subterra a.s., sídlem Koželužská 2246/5, Libeň, Praha 8, **III.** HOCHTIEF CZ a. s., sídlem Plzeňská 16/317, Praha 5, **IV.** HOCHTIEF Infrastructure GmbH, sídlem Alfredstrasse 236, Essen, Spolková republika Německo, podnikající v České republice prostřednictvím odštěpného závodu HOCHTIEF Infrastructure GmbH, organizační složka, sídlem Plzeňská 3217/16, Praha 5, osoby zúčastněné na řízení II až IV společně zastoupeny Mgr. Lukášem Trojanem, advokátem, sídlem Na strži 2102/61a, Krč, Praha 4, **V.** BeMo Tunnelling GmbH, sídlem Bernhard-Höfel-Strasse 11, Innsbruck, Rakouská republika, zastoupená JUDr. Jindřichem Vítkem, Ph.D., advokátem, sídlem Anny Letenské 34/7, Vinohrady, Praha 2, a **VI.** STRABAG a.s., sídlem Kačírkova 982/4, Praha 5, proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 22. 9. 2025, č. j. ÚOHS-32388/2025/163, o kasačních stížnostech osoby zúčastněné na řízení I a osob zúčastněných na řízení II až V proti výroku I usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 8. 10. 2025, č. j. 31 Af 35/2025-803,

t a k t o :

Výrok I usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 8. 10. 2025, č. j. 31 Af 35/2025-803, **se ruší** a věc **se** v tomto rozsahu **vrací** krajskému soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu a usnesení krajského soudu

[1] Osoba zúčastněná na řízení I (dále též jako „zadavatel“) zahájila dne 30. 5. 2022 otevřené řízení pro zadání veřejné zakázky „Provozní úsek I.D metra v Praze – úsek (Olbrachtova) – Nové Dvory – stavební část“ s předpokládanou hodnotou 24 630 000 000 Kč (dále jen „veřejná zakázka“). Nabídku na plnění veřejné zakázky podali tři dodavatelé: 1) společnost „PVM Metro DII JV“ tvořená žalobkyněmi; 2) společnost „Sdružení Metro I.D druhá část“ tvořená osobami zúčastněnými na řízení II až – V; a 3) společnost „Sdružení STRABAG Metro I. D druhá část“ jejíž součástí je osoba zúčastněná na řízení VI. Nabídka žalobkyň obsahovala nejnižší nabídkovou cenu. Zadavatel však rozhodnutím ze dne 5. 9. 2023 rozhodl o vyloučení společnosti „PVM Metro DII JV“ tvořené žalobkyněmi z účasti na zadávacím řízení podle § 48 odst. 2 písm. a) a b) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek. Důvody vyloučení byly tři: 1) výkaz výměr nebyl žalobkyněmi vyplněn v členění požadovaném zadavatelem, 2) některé položky výkazu výměr obsahovaly mimořádně nízkou nabídkovou cenu, kterou žalobkyně nezdůvodnily, a 3) harmonogram výstavby předložený žalobkyněmi ani po jeho doplnění nesplňuje zadávací podmínky. Žalobkyně podaly proti rozhodnutí o vyloučení námitky, které zadavatel odmítl rozhodnutím ze dne 5. 10. 2023.

[2] Žalobkyně podaly návrh na přezkoumání úkonů zadavatele a domáhaly se, aby žalovaný zrušil rozhodnutí zadavatele o jejich vyloučení ze zadávacího řízení. Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 6. 2025, č. j. ÚOHS-24293/2025/500, návrh žalobkyň zamítl, neboť dospěl k závěru, že vyloučení žalobkyň kvůli rozporu harmonogramu výstavby se zadávacími podmínkami bylo důvodné. Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně brojily rozkladem, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 22. 9. 2025, č. j. ÚOHS-32388/2025/163, zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí předsedy žalovaného podaly žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Současně žalobkyně podaly též návrh na vydání předběžného opatření spočívajícího v zákazu uzavřít smlouvu s vybraným dodavatelem a návrh na přiznání odkladného účinku. Krajský soud zadavateli výrokem I napadeného usnesení zakázal uzavřít smlouvu na plnění veřejné zakázky. Výrokem II krajský soud zamítl návrh na přiznání odkladného účinku žaloby a výroky III a IV krajský soud rozhodl o povinnosti žalobkyň zaplatit soudní poplatky za rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření a o návrhu na přiznání odkladného účinku.

[4] V napadeném usnesení krajský soud za hrozící vážnou újmu nepovažoval náklady na přípravu nabídky a náklady na právní zastoupení, žalobkyně taktéž nijak nepopsaly a neosvědčily újmu spočívající ve ztrátě z nevyužití rezervovaných strojně-technologických a personálních kapacit. Na druhou stranu krajský soud považoval za osvědčené, že žalobkyním reálně hrozí vážná újma spočívající v ušlém zisku v rozsahu nejméně 1,6 mld. Kč, ve ztrátě relevantních zkušeností, prestiže a významných referencí pro další projekty. Dle krajského soudu může být vydáním předběžného opatření dotčen veřejný

pokračování

zájem na včasné realizaci zakázky, veřejný zájem na zlepšení dopravní situace, veřejný zájem na zlepšení životního prostředí, veřejný zájem na hospodárném vynakládání veřejných prostředků, zájem zadavatele coby investora na zajištění financování veřejné zakázky a na jejím hladkém průběhu a soukromý zájem vybraného investora spočívající v realizaci zisku z veřejné zakázky a v získání zkušeností, prestiže a referencí. Oproti těmto zájmům dle krajského soudu stojí zájem žalobkyň na zabránění plnění veřejné zakázky, který je dán zájmy žalobkyň totožnými se zájmy vybraného dodavatele, zájmem na kontrole zadání veřejné zakázky, zájmem na kontrole postupu žalovaného a zájmem na účinné soudní ochraně žalobkyň.

[5] Dále krajský soud dospěl k závěru, že žaloba obsahuje dva žalobní body, které lze hodnotit jako závažné a jejichž důvodnost nelze při předběžném posouzení vyloučit. První žalobní námitka spočívá v tom, že žalobkyně byly vyloučeny na základě nejasného znění zadávací dokumentace, které žalovaný teprve dodatečně vyjasnil znaleckým posudkem. Druhá pak spočívá v tom, že znalecký posudek podal podjatý znalecký ústav. Otázka důvodnosti obou žalobních bodů je založena na skutkových okolnostech, přičemž krajský soud v době vydání napadeného usnesení nemohl bez znalosti znaleckého posudku a správního spisu uzavřít, že žalobní body důvodné nejsou.

[6] Poté krajský soud přistoupil k vzájemnému vážení identifikovaných zájmů. Veřejný zájem na zahájení plnění veřejné zakázky krajský soud nehodnotil jako intenzivní, neboť tato část linky metra D neřeší akutní a neudržitelnou situaci v dopravě. Vydání předběžného opatření navíc pozitivní dopady realizace veřejné zakázky pouze odsune, dojde k zachování stávajícího stavu, nedojde k vyvolání žádné akutní situace. Krajský soud zhodnotil také skutečnost, že odsunutím začátku realizace veřejné zakázky může dojít ke zvýšení nákladů na zakázku. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nabídky cenu o 2,2 mld. Kč nižší než vybraný dodavatel (Sdružení Metro I.D druhá část – pozn. NSS), krajský soud konstatoval, že naopak vydání předběžného opatření směřuje k zajištění veřejného zájmu na hospodárném vynakládání veřejných prostředků. Krajský soud současně nezjistil, že by vydáním předběžného opatření mělo dojít k problémům stran financování veřejné zakázky. Zájmy vybraného dodavatele jsou přitom dle krajského soudu v zásadě shodné se zájmy žalobkyň. Krajský soud přihlédl též ke skutečnosti, že žalovaný již dvakrát zrušil zadávací řízení na veřejnou zakázku. Zadání veřejné zakázky provází nezákonnosti, což dle krajského soudu zesiluje zájem na účinném soudním přezkumu úkonů zadavatele. Současně krajský soud konstatoval, že po zadavateli lze spravedlivě žádat, aby po dobu řízení před soudem strpěl omezení vyplývající z odložení plnění veřejné zakázky. Po zhodnocení výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že váhy spravedlnosti se v tomto případě přiklonily ve prospěch návrhu na vydání předběžného opatření.

II. Kasační stížnosti a další vyjádření ve věci

[7] **Osoby zúčastněné na řízení II až V** [dále též „stěžovatelky b)“] podaly proti výroku I usnesení krajského soudu kasační stížnost, v níž namítají, že žalobkyně neosvědčily existenci hrozby vážné újmy. Krajský soud nekriticky převzal tvrzení žalobkyň, že jim v případě uzavření smlouvy hrozí újma v podobě ušlého zisku ve výši 1,6 mld. Kč. K tomuto údaji žalobkyně dospěly prostým konstatováním, že se průměrná zisková marže v Evropské unii u podobných zakázek pohybuje okolo 6 až 7 %, touto hodnotou vynásobily výši své nabídkové ceny, čímž dospěly k tvrzenému ušlému zisku. Výši průměrné ziskové marže

přitom žalobkyně vyvodily ze tří příspěvků, které nebyly navrženy jako důkazy, navíc z nich nevyplývá, že by měly být ve vztahu k předmětu veřejné zakázky relevantní.

[8] Stěžovatelky b) dále namítají, že krajský soud opomenul zhodnotit řadu veřejných zájmů, jichž se zpoždění realizace veřejné zakázky dotkne. Předně, krajský soud pominul skutečnost, že metro je veřejně prospěšnou stavbou podle § 5 odst. 1 zákona č. 266/1994 Sb., o drahách, a podle územního plánu hl. m. Prahy. Veřejný zájem na plnění veřejné zakázky je stanoven *ex lege*, je proto nadřazen veřejnému zájmu dovozovanému dle § 272b zákona o zadávání veřejných zakázek. Krajský soud dále zcela bagatelizoval význam předmětu veřejné zakázky z pohledu oblasti a počtu osob, které jsou nezákonným předběžným opatřením dotčeny. Předmět veřejné zakázky představuje aktuálně největší zadávanou dopravní stavbu. Realizace stavby podstatně zlepší kvalitu života 150 000 obyvatel jižní části hl. m. Prahy. Současně ovlivní dopravní situaci v celém Středočeském kraji a podpoří územní rozvoj celé širší oblasti. Jedná se o věc obecně známou, krajský soud ji však zcela pominul. Dále krajský soud pochybil, když považoval přínosy stavby bez zprovoznění dalších úseků metra za marginální, neboť tento závěr není ničím podložen. Stejně tak krajský soud bagatelizoval posouzení dopadu oddálení uzavření smlouvy na přetržení subdodavatelských vztahů a dalších souvisejících činností a zcela opomněl význam předmětu veřejné zakázky jako podzemní stavby sloužící pro účely ochrany obyvatelstva. Nesprávný je také argument krajského soudu, že zadávací řízení provází četné nezákonnosti, neboť zadavatel již dvakrát zrušil rozhodnutí o výběru. Krajský soud opomněl též časový aspekt, průtahy v zadávacím řízení, ať již z jakékoliv příčiny, ve skutečnosti zintenzivňují zájem na rychlém uzavření smlouvy.

[9] Dle stěžovatelek b) krajský soud nezohlednil, že důsledkem nařízení předběžného opatření může být nucené přerušení realizace první etapy, neboť tu není možné dokončit bez zahájení a koordinace s druhou etapou, která je předmětem veřejné zakázky. Nucené přerušení bude mít přímý dopad na realizaci veškerých technologií, zpoždění bude jako vícenásobek generovat každý měsíc z důvodu předpokládané inflace částku ve výši 18,39 milionů Kč. První a druhá etapa metra měly být spuštěny současně, bez současného spuštění dalších úseků. Není proto pravda, že stavba začne být prospěšná, až dojde k realizaci celé linky metra. Krajský soud zlehčil důsledky tzv. domino efektu, který může při realizaci rozsáhlých staveb nastat. Dále krajský soud nepochopitelně převzal tvrzení žalobkyň o absenci vlivu makroekonomických ukazatelů na cenu veřejné zakázky, neboť dle návrhu smlouvy dochází ke kvartálnímu inflačnímu navýšení ceny (aktuálně o částku 398 milionů Kč za budoucí kvartál).

[10] Stěžovatelky b) také uvádí, že i kdyby byly žalobkyně s žalobou úspěšné, stále zůstává meritorně nevyřešena otázka povahy jimi stanovené nabídkové ceny jako mimořádně nízké. Žalovaný totiž nemohl přihlédnout ke znaleckým posudkům, které si k výši nabídkové ceny nechal zpracovat zadavatel. Krajským soudem předpokládaná úspora finančních prostředků tak nemusí nastat, neboť s ohledem na celkovou hodnotu sporných položek v rozpočtu žalobkyň není reálná, a žalobkyně mohou být ze zadávacího řízení opětovně vyloučeny.

[11] Stěžovatelky b) dále rozporují předběžné posouzení důvodnosti žalobních bodů. Nejasnost zadávacích podmínek nebyla žalobkyněmi namítána ve lhůtě dle § 242 odst. 4 zákona o zadávání veřejných zakázek, nebyla podána ani žádost o vysvětlení dle § 98 zákona o zadávání veřejných zakázek. Žalobkyně proto tuto námitku nemohou uplatnit v řízení před soudem. Podle čl. 8.1. zadávacích podmínek měl být harmonogram plnění předmětu

pokračování

veřejné zakázky zpracován podle podrobných podmínek stanovených zadavatelem. Harmonogram předložený žalobkyněmi tyto podmínky zjevně nesplňuje. Námitka proto není důvodná. Stejně tak není důvodná i námitka podjatosti znaleckého ústavu, neboť se jedná o znalecký ústav veřejné vysoké školy, není tak na žádné ze stran ekonomicky závislý. Podjatost znalce založená jeho specifickým poměrem k věci byla vyloučena žalovaným.

[12] Proti výroku I napadeného usnesení brojí kasační stížností také **osoba zúčastněná na řízení I** [dále též „stěžovatel a“) nebo „zadavatel“]. Namítá, že žalobkyně dostatečně neosvědčily hrozící vážnou újmu. Krajský soud přehlédl, že se žalobkyně nedomáhají toho, aby s nimi byla uzavřena smlouva, ale primárně tvrdí, že zadávací řízení bylo ukončeno dne 14. 3. 2025 uplynutím zadávací lhůty. Žalobkyně se tak nesnaží stát vybraným dodavatelem, ale zadávací řízení zmařit. Jestliže žalobkyně tvrdí, že zadávací řízení bylo ukončeno, nemůže jim současně hrozit vážná újma v podobě ušlého zisku či jiná podobná újma. Zároveň neexistovala potřeba zatímne upravit poměry účastníků, neboť stěžovatel a) byl vázán zákazem uzavřít smlouvu v zadávacím řízení podle § 246 zákona o zadávání veřejných zakázek. Krajský soud nijak nezohlednil, že správní řízení vedené žalovaným trvalo nepřiměřeně dlouhou dobu kvůli obstrukcím a zneužívání práva ze strany žalobkyň. Po stěžovateli a) proto nelze spravedlivě žádat, aby mu byla předběžným opatřením uložena povinnost.

[13] Stěžovatel a) dále uvádí, že krajský soud nezohlednil některé obecně známé veřejné zájmy na plnění veřejné zakázky. Linka D má denně přepravit až 200 000 osob, což je srovnatelný počet lidí jako dálnice D1. Linka metra D je budována po etapách, případné zpoždění jedné z etap povede ke zpoždění následujících etap. Na výstavbu metra je navázána možnost výstavby tisíců bytů v Praze. Stejně tak dojde k podstatnému zlepšení povrchové dopravy situace, a tedy k menší nehodovosti, což má podstatný vliv na veřejný zájem na ochraně zdraví a života. Nižší dopravní zatížení zlepší také stav životního prostředí. Stavba metra je dle § 1 odst. 2 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury, veřejně prospěšnou stavbou. Krajský soud však žádný z těchto veřejných zájmů nezohlednil a pouze nekriticky převzal tvrzení žalobkyň.

[14] Dle stěžovatele a) krajský soud zcela rezignoval na předběžné posouzení žalobních bodů. Žalobní námitky nejsou důvodné ani závažné, jak vyplývá již z prvostupňového rozhodnutí a rozhodnutí o rozkladu. Žalobkyně neuvádějí, v čem má spočívat podjatost znaleckého ústavu. Jedná se pouze o obstrukci, žalobkyně zcela nesmyslně namítaly i podjatost úředních osob žalovaného. Nesprávnost harmonogramu plnění veřejné zakázky žalobkyň jednoznačně plyne ze znaleckého posudku Kloknerova ústavu, nesprávnost však potvrdilo i vyjádření společnosti METROPROJEKT Praha, a. s., jež vyhotovila projektovou dokumentaci stavby. Některé chyby harmonogramu žalobkyň jsou však natolik závažné, že je dokáže posoudit i laik. Žalobkyně např. plánují budovat metro v době provozu s cestujícími; plánují využívat pozemky v době, kdy budou nedostupné; plánují stanici zpřístupnit cestujícím a až poté dokončit osvětlení, elektroinstalace, vzduchotechniku a výtahy. Žalobkyně přitom čl. 8.1 zadávací dokumentace citují přímo v žalobě, krajskému soudu proto nic nebránilo, aby výklad tohoto článku zadávací dokumentace provedl a na základě argumentace uvedené v rozhodnutí o rozkladu seznal tuto žalobní námitku jako nedůvodnou. Současně dle stěžovatele a) existuje důvodné podezření, že se žalobkyně ve snaze zabránit svému vyloučení snažily prostřednictvím svého

zaměstnance e-mailem vyhrožovat některým členům hodnotící komise podáním trestního oznámení.

[15] Dále stěžovatel a) poukazuje na skutečnost, že nabídka žalobkyně nemusí být ekonomicky výhodná. Veřejná zakázka je měřeným kontraktem a žalobkyně nacenily jednotlivé položky nabídkové ceny tak, že skutečně uhrazená cena za realizaci veřejné zakázky by mohla být ještě vyšší než cena vybraného dodavatele. Náklady stěžovatele a), obyvatel Prahy a obecně České republiky způsobené zdržením výstavby metra D několikanásobně převyšují rozdíl nabídkové ceny žalobkyně a vybraného dodavatele. V důsledku výše uvedených pochybení krajský soud provedl nedostatečné a nesprávné poměření jednotlivých zájmů.

[16] Stěžovatel a) upozorňuje také na nesprávný procesní postup krajského soudu. Ten stěžovatele a) nevyzval k vyjádření se k návrhu na vydání předběžného opatření, i přesto, že mu z vyjádření žalovaného muselo být zřejmé, že stěžovatel a) nesmí s vybraným dodavatelem uzavřít smlouvu. Napadené usnesení je rovněž nepřezkoumatelné, neboť fakticky postrádá relevantní odůvodnění a pouze nekriticky přejímá nepodložená a nepravdivá tvrzení žalobkyně.

[17] **Žalovaný** ve vyjádření k oběma kasačním stížnostem uvedl, že mu nepřísluší, aby se vyjadřoval k veřejnému zájmu nebo k soukromým zájmům jednotlivých účastníků. Považuje však za zásadní vyjádřit se k předběžnému posouzení závažnosti a důvodnosti žalobních bodů krajským soudem. Je nezbytné, aby krajský soud posoudil, zda jsou žalobní body důvodné. Posouzení důvodnosti žalobních bodů nelze „vymlčet“ s odkazem na neznalost správního spisu, a to ani ve skutkově složitých případech. Neplatí presumpce důvodnosti žalobních bodů. Pokud žalobce důvodnost žalobních bodů neosvědčí, krajský soud musí konstatovat, že podmínka pro vydání předběžného opatření nebyla naplněna. S ohledem na existenci blokační lhůty měl krajský soud dostatek času na to, aby se seznámil s obsahem správních rozhodnutí, ze kterých vyplývá nedůvodnost žalobních bodů.

[18] **Osoby zúčastněné na řízení II až IV** ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele a) projevily souhlas s jeho kasační argumentací a podotkly, že obě kasační stížnosti obsahují celou řadu totožných argumentů. **Stěžovatel a)** ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele b) a vyjádření žalovaného uvedl, že s nimi zcela souhlasí. Současně však upozornil, že nezákonnost napadeného usnesení je ještě zjevnější a závažnější, načež zrekapituloval vlastní kasační námitky. Také **osoba zúčastněná na řízení V** ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele a) uvedla, že se s jeho kasační argumentací ztotožňuje. Obě kasační stížnosti nezávisle na sobě obsahují podobnou argumentaci, což svědčí nejen o jejich důvodnosti, ale také zjevnosti převahy veřejného zájmu, jenž měl být krajskému soudu zřejmý. Nad rámec kasační stížnosti osoba zúčastněná na řízení V) doplnila, že krajský soud postupoval v rozporu se zákonem, když si před vydáním předběžného opatření nevyžádal vyjádření ostatních účastníků správního řízení [zejména však stěžovatele a)].

[19] **Žalobkyně** ve vyjádření k oběma kasačním stížnostem uvádějí, že o návrhu na vydání předběžného opatření musí soud rozhodnout ve velmi krátkém čase, nemůže být paralyzován domýšlením všech hypotetických zájmů, které by mohly být předběžným opatřením porušeny. Je třeba vzít v úvahu též veřejný zájem na kontrole zadání veřejné zakázky, který může být uzavřením smlouvy zmařen. S ohledem na povahu a charakter předběžného opatření zcela postačí, jsou-li důvody pro vydání usnesení vyloženy alespoň v základních rysech. Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží

pokračování

ke skutečností, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, a to i přesto, že někteří účastníci neměli možnost se vyjádřit před vydáním usnesení o předběžném opatření. Žalobkyně osvědčily všechna relevantní tvrzení obsažená v návrhu na vydání předběžného opatření.

[20] Dále žalobkyně namítají, že v průběhu řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci přezkumu úkonů zadavatele nic nebrání tomu, aby byla uzavřena smlouva na plnění veřejné zakázky. Již jen tím je na straně žalobkyň dána potřeba zatímní úpravy poměrů, neboť existuje riziko trvalé a nevratné ztráty možnosti žalobkyň realizovat veřejnou zakázku. Žalobkyně zcela konkrétně vyčíslily, popsaly a osvědčily ekonomickou a nemateriální újmu, která v důsledku nevydání předběžného opatření hrozí jim, jejich subdodavatelům, členům realizačního týmu a veřejnému zájmu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že i rámcové vyčíslení ekonomických ztrát je zcela dostatečné. Argumentace stěžovatele a), že žalobkyně neusilují o to, aby s nimi byla uzavřena smlouva, neodpovídá skutečnosti. Z obsahu žaloby zcela jasně vyplývá, že žalobkyně brojí proti svému vyloučení ze zadávacího řízení a usilují o získání veřejné zakázky. Pouze v krátké části žaloby žalobkyně předešly pochyby ohledně možného skončení zadávacího řízení uplynutím doby, aby byla tato otázka krajským soudem zodpovězena. Stejně tak žalobkyně odmítají tvrzení ohledně důvodného podezření, že některý ze zaměstnanců společnosti EUROVIA CZ a. s. vyhrožoval členům hodnotící komise stěžovatele a), nebo ohledně nedostatečných referencí vybraných členů realizačního týmu žalobkyň. Pokud by stěžovatel a) nezákonně nevyločil žalobkyně ze zadávacího řízení, nepochybně by se staly vybraným dodavatelem.

[21] Dle názoru žalobkyň byla dána potřeba zatímně upravit poměry mezi účastníky, neboť délka blokační lhůty nepokrývá celý průběh řízení o žalobě. Po stěžovateli a) lze požadovat, aby se zdržel podpisu smlouvy. Stěžovatelky nezapříčinily průtahy správního řízení, pouze řádně využívaly zákonné prostředky k ochraně jejich práv, důvody podjatosti Kloknerova ústavu a úředních osob žalovaného byly hodné přezkumu. K největším průtahům v řízení došlo v důsledku zpracování znaleckého posudku, který si však vyžádal žalovaný. Stěžovatel a) nepostupoval v zadávacím řízení efektivně, sám činil průtahy, mimo jiné nezákonnými rozhodnutími o výběru dodavatele.

[22] Tvrzení, že na výstavbu metra D je navázána výstavba tisíců bytů v Praze, je nesmysl, natož aby se jednalo o věc obecně známou. Výstavba bytů není závislá na skutečném dobudování linky metra D, impulsem je již samotný záměr. Také tvrzení, že výstavba metra D přispěje ke zlepšení životního prostředí a povrchové dopravní situace, je spekulativní, není jisté, do jaké míry obyvatelé jižní části Prahy metro využijí. Současně žalobkyně upozorňují i na fakt, že předběžné opatření pozdrží realizaci veřejné zakázky jen o pár měsíců. Výstavba metra neřeší akutní a dále neudržitelnou situaci v dopravě, relativně nevýznamný odklad výstavby tudíž nebude problematický. Žalobkyně nepochybně uznávají význam výstavby metra D jako takové, bezesporu se jedná o stavbu, na jejíž realizaci panuje veřejný zájem. Úvahy stěžovatelek b) ohledně předpokládaného počtu přepravených osob v průběhu trvání předběžného opatření nejsou přiléhavé. Samotnou výstavbu nelze zaměňovat toliko s otázkou odložení této výstavby. Z ničeho nevyplývá, že by zdržení realizace druhé části linky mělo zpozdit či ohrozit probíhající realizaci první části linky nebo realizaci prodražit, a pokud tomu tak je, jedná se o chybu stěžovatele a). Není pravdou, že by náklady způsobené vydáním předběžného opatření stěžovateli a), obyvatelům Prahy a obecně České republice několikanásobně přesahovaly rozdíl v nabídkových cenách

účastníků řízení. Předmět veřejné zakázky (úsek Olbrachtova – Nové Dvory) není projektován jako ochranný systém ani jako chráněný úkryt civilní ochrany. Krajský soud poukázal na skutečnost, že rozhodnutí zadavatele bylo již dvakrát zrušeno, aby poukázal na zvýšený zájem na účinném soudním přezkumu úkonů zadavatele.

[23] Pokud jde o posouzení důvodnosti žalobních bodů, žalobkyně namítají, že byly vyloučeny ze zadávacího řízení na základě požadavků zadavatele nespecifikovaných v zadávací dokumentaci, ale až později dodatečně zkonstruovaných. Zhodnocení žalobních bodů provedené krajským soudem je dostatečné a zcela v souladu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Dle krajského soudu není veřejný zájem na uzavření smlouvy převažující, plně proto postačí, že nelze vyloučit zrušení napadených rozhodnutí na základě uplatnění žalobní argumentace.

[24] Žalobkyně považují tvrzení ohledně ekonomické nevýhodnosti jejich nabídky za holý nesmysl popírající stanovený způsob hodnocení nabídek. Krajský soud postupoval správně, když stěžovatele nevyzval k vyjádření k návrhu na vydání předběžného opatření, neboť opačným postupem mohlo dojít k zmaření účelu předběžného opatření. Zadavatel totiž mohl uzavřít smlouvu s vybraným dodavatelem ještě před vydáním předběžného opatření. Na tom nic nemění ani skutečnost, že v této době zřejmě trvala blokační lhůta, neboť ta může skončit v podstatě kdykoliv. Žalovaný definitivně postavil najisto, že nabídka žalobkyň neobsahuje mimořádně nízkou nabídkovou cenu, která by nebyla přesvědčivě zdůvodněna, nehrozí proto, že by žalobkyně mohly být ze zadávacího řízení opětovně vyloučeny. Uchazeči o veřejnou zakázku již museli předložit seznam subdodavatelů, kteří se na realizaci veřejné zakázky mají podílet, proto neexistuje riziko obtížného navázání kapacit subdodavatelů a s tím související komplikace, na které poukazují stěžovatelky b). Smlouvou stanovená cenová indexace ovlivní výši ceny bez ohledu na to, zda bude smlouva uzavřena nyní nebo později.

[25] **Stěžovatel a)** v replice k vyjádření žalobkyň zdůraznil, že již ze zadávací a projektové dokumentace vyplývá, že dokončení prvního úseku linky D je závislé na dokončení druhého úseku, v případě zpoždění bude nutné první úsek zakonzervovat. Rozhodnutí stěžovatele a) byla zrušena proto, že ostatní účastníci vznesli pochybnosti o údajích v nabídce vybraného dodavatele, nikoliv proto, že by stěžovatel a) postupoval nezákonně. Ve zbytku repliky stěžovatel a) zdůraznil již uplatněnou argumentaci.

[26] **Žalobkyně** ve vyjádření k vyjádření osoby zúčastněné na řízení V zopakovaly, že běh blokační lhůty nevylučuje vydání předběžného opatření a že krajský soud nebyl stěžovatele povinen vyzvat k vyjádření. Není pravdou, že by žalobkyně pouze obstrukčními návrhy oddalovaly uzavření smlouvy. **Osoby zúčastněné na řízení II až IV** v replice k vyjádření žalobkyň zdůraznily, že povaha výstavby metra jako stavby veřejně prospěšné vyplývá již ze zákona, krajský soud tak měl povinnost tuto skutečnost zhodnotit. Současně žalobkyním vytýkají neznalost předmětu veřejné zakázky, neboť první etapa metra D má být uvedena do provozu současně s druhou etapou, je tak zcela zřejmé, že zpoždění druhé etapy ovlivní etapu první. V dalších vyjádřeních již **žalobkyně i osoby zúčastněné na řízení II až IV** v reakci na argumentaci ostatních účastníků řízení pouze rekapitulují a zdůrazňují vlastní dříve uplatněnou argumentaci. Také **stěžovatel a)** v dalším vyjádření reaguje na vyjádření ostatních účastníků řízení, zejména namítá jejich zbytečnost, délku a bezobsažnost, načež rovněž rekapituluje „některé hlavní argumenty“ ze svých předchozích podání. Závěrem si stěžuje na délku řízení o kasační stížnosti, způsobenou dle něj obstrukčním přístupem žalobců.

pokračování

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[27] Nejvyšší správní soud při posuzování kasačních stížností hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnosti mají požadované náležitosti, byly podány včas a osobami oprávněnými, a jsou tedy projednatelné.

[28] Poté přezkoumal výrok I napadeného usnesení krajského soudu v rozsahu kasačních stížností a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a dospěl k závěru, že kasační stížnosti **jsou důvodné**.

III.A) Obecná východiska

[29] Před tím, než Nejvyšší správní soud přistoupí k hodnocení jednotlivých kasačních námitek, považuje za účelné krátce shrnout obecná východiska platná pro rozhodování o návrhu na přiznání předběžného opatření ve věcech veřejných zakázek. Nejvyšší správní soud vycházel především z rozsudků ze dne 7. 8. 2024, č. j. 8 As 33/2024-76, č. 4648/2024 Sb. NSS, a ze dne 4. 6. 2025, č. j. 10 As 95/2025-325, č. 4696/2025 Sb. NSS.

[30] Podle § 38 odst. 1 s. ř. s. platí, že byl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímne upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.

[31] Předběžné opatření podle § 38 s. ř. s. představuje výjimečný institut, jehož účelem je zatímni úprava poměrů účastníků soudního řízení, hrozí-li pokračováním dosavadního stavu věcí nebo naopak jejich změnou vážná újma. K tomu, aby soud mohl návrhu na vydání předběžného opatření vyhovět, je proto třeba, aby účastník navrhuující předběžné opatření dostatečně konkrétně tvrdil hrozící vážnou újmu, resp. takovou újmu odpovídajícím způsobem osvědčil. Na tvrzení a osvědčení hrozící újmy tedy nelze klást přehnané nároky. Z povahy věci budou tvrzení o hrozící újmě často obecná a „stereotypizovaná“ (jinými slovy, navrhovatel bude často tvrdit ušlý zisk, zmařenou příležitost, zásah do práva na podnikání, nemožnost efektivně zvrátit výsledek řízení v případě uzavření smlouvy, zmaření účelu soudního řízení a souvisejících nákladů apod.). I když jsou však určité situace stereotypní a nevytváří přílišný prostor pro odlišení jednotlivých případů, nevylučuje to, aby soud konstatoval dostatečné osvědčení hrozící újmy. Tvrzení o hrozbě vážné újmy na straně navrhovatele, z níž vychází potřeba zatímni úpravy poměrů, a její osvědčení jsou tedy jakýmsi vstupním (základním) východiskem pro rozhodování o tomto návrhu. Osvědčená hrozba vážné újmy na straně navrhovatele je sice nezbytnou vstupní podmínkou, ale následně se zařazuje mezi další kritéria.

[32] Nad rámec zkoumání obecných podmínek pro vydání předběžného opatření (§ 38 s. ř. s.) musí soud v oblasti veřejných zakázek vzít podle § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek v úvahu 1) pravděpodobné důsledky předběžného opatření pro veřejný zájem i další zájmy, které jím mohou být poškozeny; 2) zda veřejný zájem na plnění veřejné zakázky převažuje či nepřevažuje nad zájmem účastníka řízení na zabránění takovému

plnění; 3) předběžné posouzení závažnosti a důvodnosti žalobních bodů; a 4) takové vady v předchozím řízení u úřadu, které mohly ovlivnit výsledek jeho rozhodnutí.

[33] Soud musí v první řadě zjistit, zda existuje nějaký veřejný zájem, jenž může být nařízením předběžného opatření poškozen. Existenci a obsah veřejného zájmu je třeba zjišťovat v každém jednotlivém případě. U toho ovšem nemůže soud ustrnout, neboť musí zohlednit také relevantní, v úvahu přicházející zájmy, které mohou být nařízením předběžného opatření negativně dotčeny. Může se tak jednat i o čistě soukromé hospodářské zájmy určité osoby (např. vybraného dodavatele). Podstatné bude nejen to, co tvrdí navrhovatel, nýbrž i skutečnosti zjevné ze spisové dokumentace, kterou má soud k dispozici. Zájem na plnění veřejné zakázky bude zpravidla zřejmý ze skutkových okolností, např. z toho, o jak zásadní potřeby se jedná a jak jsou naléhavé. Při posuzování (a vážení) zájmu účastníka na zabránění plnění veřejné zakázky jsou podstatné zájmy na kontrole zadání veřejné zakázky a zájem na účinné (soudní) ochraně účastníka.

[34] Dále musí soud při poměrování zájmů zohlednit, nakolik je pravděpodobné, že žaloba bude úspěšná. Předběžné posouzení žalobních bodů v sobě zpravidla zahrnuje i zhodnocení, zda správní řízení před úřadem bylo zatíženo vadami, které mohly ovlivnit výsledek jeho rozhodnutí. Je-li žaloba pravděpodobně nedůvodná, pak postačí i nižší veřejný zájem na plnění zakázky, aby převážil nad zájmem účastníka na zabránění plnění. V takovém případě by nebyl dán důvod pro nařízení předběžného opatření. Je-li naopak pravděpodobné, že žaloba může vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, pak soud na pomyslné váze přidá závaží k zájmu účastníka na zabránění plnění oproti veřejnému zájmu na plnění zakázky.

[35] Podmínky uvedené v § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek nelze vnímat izolovaně. Naopak musejí být posuzovány ve vzájemné souvislosti tak, aby bylo dosaženo takového rozhodnutí, které správně vyváží zájem na uskutečnění veřejné zakázky na jedné straně a co nejvyšší míru efektivitu soudní ochrany práv účastníků řízení na straně druhé. Pokud například bude existovat zřetelný veřejný zájem na uskutečnění veřejné zakázky, měl by soud podrobněji uvážit a odůvodnit, proč nařizuje předběžné opatření, s důrazem na závažnost a důvodnost žalobních bodů. Podrobnost odůvodnění rozhodnutí krajského soudu tak bude vždy v konkrétním případě záviset na tom, jaké zájmy budou předmětem poměrování.

[36] Jestliže se soud v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně nezabývá podmínkami podle § 38 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek, zatíží usnesení vadou nepřezkoumatelnosti. Při hodnocení, zda je rozhodnutí o předběžném opatření přezkoumatelné, je však třeba postupovat zdrženlivě. Soudy jsou totiž povinny o nařízení předběžného opatření rozhodnout rychle, přičemž předběžná opatření jsou dočasného charakteru a nezasahují do práv a povinností účastníků řízení konečným způsobem ani nepředjímají výsledek řízení ve věci samé. Na soud nelze klást ani požadavek na detailní prostudování celého spisového materiálu.

[37] V řízení o kasační stížnosti proti usnesení o předběžném opatření se uplatní § 109 odst. 5 s. ř. s., podle něhož se v řízení nepřihlíží k novým skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Účinnou soudní ochranou, v níž lze uplatnit nové skutečnosti a důkazy, je postup podle § 38 odst. 4 věty první s. ř. s. Jinými slovy, Nejvyšší správní soud vychází pouze ze skutečností a podkladů (důkazů), které mohl zohlednit krajský soud v době rozhodování o předběžném opatření (tedy pouze

pokračování

ze skutečností, které bylo možné považovat za osvědčené v době rozhodování krajského soudu). Nejvyšší správní soud je sice povinen posoudit zákonnost napadeného usnesení, avšak není oprávněn zohledňovat nové skutečnosti, případně změnu poměrů (ty posuzuje nejprve krajský soud postupem podle § 38 odst. 4 s. ř. s.). Ve vztahu k možnosti právně argumentovat se aplikuje § 104 odst. 4 s. ř. s. Neměl-li tedy účastník možnost uplatnit své důvody před krajským soudem, bude je moci uplatnit v řízení o kasační stížnosti. Nové právní důvody se ovšem nemohou opírat o nově uvedené skutečnosti či důkazy (viz § 109 odst. 5 s. ř. s.).

III.B) Existence hrozby vážné újmy a potřeby zatímně upravit poměry

[38] Krajský soud dospěl k závěru, že žalobkyním jako účastníkovi zadávacího řízení s nejvýhodnější nabídkou hrozí bez vydání předběžného opatření zcela reálná újma spočívající v ušlém zisku v rozsahu nejméně 1,6 mld Kč, ve ztrátě relevantních zkušeností (jak žalobkyň, tak jejich odborného personálu), ztrátě prestiže a významné reference pro další projekty, přičemž tato újma vznikne též subdodavatelům žalobkyň. Na druhou stranu krajský soud nepovažoval za hrozící vážnou újmu náklady na přípravu nabídky či náklady na právní zastoupení, současně žalobkyně dle krajského soudu blíže nepopsaly a neosvědčily újmu spočívající ve ztrátě z nevyužití rezervovaných strojně-technologických a personálních kapacit. Nejvyšší správní soud se s těmito závěry ztotožnil.

[39] Žalobkyně byly ze zadávacího řízení vyloučeny. Brojí proti rozhodnutí o vyloučení a snaží se stát opět účastníky zadávacího řízení. Jelikož žalobkyně v zadávacím řízení podaly nabídku s nejnižší nabídkovou cenou, očekávají, že by se měly stát vybraným dodavatelem. Pokud by však před tím, než by se žalobkyním podařilo zvrátit vyloučení ze zadávacího řízení, došlo k uzavření smlouvy mezi zadavatelem a jiným dodavatelem, žalobkyně by definitivně ztratily možnost ucházet se o realizaci předmětu veřejné zakázky. Žalobkyně osvědčily, že v důsledku výše uvedeného by jim vznikla újma v podobě ušlého zisku, ztrátě relevantních zkušeností, prestiže a významné reference. Výši ušlého zisku žalobkyně vypočítaly tak, že hodnotu veřejné zakázky vynásobily průměrnou ziskovou marží v Evropské unii, čímž dospěly k hodnotě ve výši 1,6 mld. Kč. Krajský soud považoval tvrzení žalobkyň za rámcová, ale důvěryhodná. Nejvyšší správní soud s krajským soudem souhlasí s přihlédnutím k povaze rozhodování o předběžném opatření.

[40] Výši průměrné ziskové marže u obdobných zakázek v Evropské unii žalobkyně osvědčily pomocí tří odkazů na internetové příspěvky. Stěžovatelky b) namítají, že žalobkyně tyto příspěvky nenavrhly jako důkazy, z příspěvků navíc není zřejmé, z jakých dat vychází, z jaké zeměpisné oblasti data pocházejí a zda se vztahují k výstavbě tunelů metra. Nejvyšší správní soud připomíná, že řízení o návrhu na vydání předběžného opatření je specifické. Soud zpravidla neprovádí dokazování a musí rozhodovat bezodkladně. Návrh hodnotí na základě neúplných a třeba i kusých podkladů a mnohdy i bez vyjádření dalších účastníků či osob (aby nebyl zmařen účel předběžného opatření). Nejvyšší správní soud v tomto případě nepokládá za chybné, že krajský soud při rozhodování o návrhu na předběžné opatření zohlednil obsah webových stránek (příspěvků). Naopak, takový krok se v dané situaci jeví jako logický a žádoucí. Ostatně skutkové okolnosti se v řízení o předběžném opatření nedokazují, ale toliko osvědčují (srov. rozsudek č. j. 10 As 95/2025-337, bod 109).

[41] Ani výtky směrem k obsahu internetových příspěvků nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodné. Jak soud uvedl výše, při rozhodování o návrhu na vydání předběžného opatření je nutno akceptovat, že tvrzení o hrozící újmě mohou být z povahy věci obecná a „stereotypizovaná“ (jinými slovy, navrhovatel bude často tvrdit ušlý zisk, zmařenou příležitost, zásah do práva na podnikání, nemožnost efektivně zvrátit výsledek řízení v případě uzavření smlouvy, zmaření účelu soudního řízení a souvisejících nákladů apod.). To nevylučuje, aby soud konstatoval dostatečné osvědčení hrozící újmy (srov. rozsudek č. j. 10 As 95/2025-337, bod 63). Navrhovatel tak musí učinit svá tvrzení pravděpodobnými, což žalobkyně v projednávané věci i dle Nejvyššího správního soudu alespoň rámcově učinily. Posouzení existence hrozící vážné újmy na straně žalobkyň krajským soudem má proto Nejvyšší správní soud za vyhovující.

[42] Na tom nic nemění ani argumentace stěžovatele a), že žalobkyně neusilují o získání veřejné zakázky, ale o zmaření zadávacího řízení. Předně z průběhu zadávacího řízení je zřejmé, že žalobkyně od počátku usilovaly o získání veřejné zakázky. Žalobkyně vynaložily nemalé úsilí a finanční náklady k formulaci nabídky, k reakci na požadavky zadavatele na objasnění nabídky dle § 46 zákona o zadávání veřejných zakázek nebo k vyjasnění pochybností zadavatele ohledně referencí realizačního týmu stěžovatelek. Poté, co byly žalobkyně ze zadávacího řízení vyloučeny, učinily nezbytné kroky k tomu, aby se pokusily toto rozhodnutí zvrátit. Tento zájem sledovaly jak ve správním, tak v soudním řízení. Drtivá většina žalobních bodů sleduje zvrácení rozhodnutí o vyloučení žalobkyň ze zadávacího řízení. Tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud hodnotí tak, že žalobkyně jednoznačně usilují o získání veřejné zakázky. Je pravdou, že žalobkyně v závěru žaloby v části 4.2.2.6 také namítají, že zadávací řízení skočilo ze zákona uplynutím zadávací lhůty. Tato skutečnost však sama o sobě nesvědčí o tom, že by záměrem žalobkyň bylo zadávací řízení zmařit, jak tvrdí stěžovatel a). Vysvětlení žalobkyň, že považovaly za nutné tuto otázku vyjasnit pro případ pokračování v zadávacím řízení, má Nejvyšší správní soud za věrohodné. Současně se s ohledem na rozsah a obsah žaloby jedná toliko o vedlejší žalobní tvrzení.

[43] Stěžovatel a) poukazuje na běh blokační lhůty dle § 246 zákona o zadávání veřejných zakázek, kvůli níž stěžovatel a) nemohl v době vydání předběžného opatření smlouvu uzavřít, neexistovala proto potřeba zatímně upravit vztahy mezi účastníky. Důvody, proč i přes běh blokační lhůty existuje potřeba zatímně upravit vztahy mezi účastníky, vysvětlil již krajský soud v napadeném usnesení. Stěžovatel a) přitom v kasační stížnosti neuvedl argumentaci, kterou by důvody krajského soudu zpochybnil. Nejvyšší správní soud proto pouze krátce rekapituluje odůvodnění krajského soudu. V projednávané věci zadavatel rozhodl o výběru dodavatele, v době rozhodování krajského soudu proto běžela lhůta podle § 246 odst. 1 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek. Tato skutečnost vydání předběžného opatření nebrání, neboť běh blokačních lhůt je vázán na aktivitu účastníka zadávacího řízení, který musí pro jejich aktivaci podat námitky či návrh na přezkoumání úkonů zadavatele. Žalobkyně však již účastníky zadávacího řízení nejsou, a nemohou proto blokační lhůty aktivovat, a nemají ani jak se dozvědět, zda lhůty byly aktivovány, či zda již skončily. Jinak, než prostřednictvím předběžného opatření tedy žalobkyně nemohou chránit svá práva.

[44] Dále stěžovatel a) poukazuje na to, že není jisté, zda by žalobkyně v případě nevyloučení skončily v hodnocení nabídek na prvním místě, neboť v rámci hodnotících kritérií má nabídková cena váhu 80 % a zkušenosti vybraných členů odborného personálu

pokračování

20 %. Žalovaný přitom interpretací zadávacích podmínek zpřísnil požadavky na hodnocené zkušenosti. Nelze proto předjímat, kolik hodnocených referencí členů týmu žalobkyní by zpřísněnému výkladu žalovaného vyhovělo. Nejvyšší správní soud nepovažuje tuto argumentaci za důvodnou. Je pravdou, že nelze zcela s jistotou předvídat, zda by žalobkyně byly se svojí nabídkou v zadávacím řízení úspěšné. Určení vítězné nabídky však není úkolem soudu, ani to po něm s ohledem na krátkou lhůtu pro rozhodnutí o předběžném opatření nelze požadovat. Postačí, pokud se bude jevit pravděpodobným, že by vyloučený uchazeč o veřejnou zakázku mohl být se svojí nabídkou úspěšný. V projednávaném případě podaly žalobkyně nabídku o cca 2,2 mld. Kč nižší než vybraný dodavatel. I když výše nabídkové ceny není jediným hodnotícím kritériem, stále se na výsledku zadávacího řízení podílí kvalifikovanou většinou (80 %). Pro účely posouzení návrhu na vydání předběžného opatření je tak dostatečně pravděpodobné, že by žalobkyně mohly získat projednávanou veřejnou zakázku, pokud by se jim podařilo zvrátit rozhodnutí o vyloučení ze zadávacího řízení.

III.C) K požadavku, aby se zadavatel zdržel uzavření smlouvy

[45] Stěžovatel a) namítá, že po něm s ohledem na předběžné opatření v podobě zákazu uzavřít smlouvu nařízené žalovaným po dobu necelých dvou let nelze požadovat, aby uzavření smlouvy dále odkládal. Nepřiměřeně dlouhá doba správního řízení v délce dvou let byla dle stěžovatele a) zapříčiněna zneužíváním práva a obstrukcemi ze strany žalobkyň, částečně však byla způsobena také žalovaným, který ke zneužívání práva dal prostor.

[46] Dle Nejvyššího správního soudu výše uvedené nesvědčí o tom, že by po stěžovateli a) nebylo spravedlivé požadovat, aby se zdržel uzavření smlouvy.

[47] Předně stěžovatel a) spatřuje obstrukce na straně žalobkyň v tom, že namítly podjatost ustanoveného znaleckého ústavu a několika úředních osob žalovaného a že podávaly rozsáhlá, avšak nedůvodná podání. Dle Nejvyššího správního soudu tato aktivita žalobkyň představuje standardní postup účastníka řízení, bez přistoupení dalších skutečností nelze konstatovat, že by se ze strany žalobkyň jednalo o zneužívání práva nebo že by byl tento postup obstrukční. Není pravdou, že by byla značná délka správního řízení zapříčiněna pouze aktivitou žalobkyň. Stěžovatel a) přehlíží, že žalovaný nařídil vypracování znaleckého posudku. Doba nutná pro vypracování znaleckého posudku, jeho následné vyjasňování a nastudování ze strany žalovaného správní řízení podstatně prodloužila.

[48] Současně není pravdou, že by stěžovatel a) již dva roky čekal na uzavření smlouvy s vybraným dodavatelem. První rozhodnutí o výběru dodavatele zrušil sám zadavatel poté, co tak nepravomocně učinil žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 1. 2024, č. j. ÚOHS-01883/2024/500. Druhé rozhodnutí o výběru vybraného dodavatele žalovaný zrušil rozhodnutím ze dne 28. 1. 2025, č. j. ÚOHS-03360/2025/500, předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 24. 3. 2025, č. j. ÚOHS-10667/2025/162, podaný rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podpisu smlouvy tak nebránilo pouze předběžné opatření vydané ve správním řízení týkajícího se žalobkyň, ale také opakované rušení rozhodnutí o výběru vybraného dodavatele. Přinejmenším ve druhém případě došlo ke zrušení z důvodu nezákonnosti, což lze bez dalšího přičíst k tíži zadavateli.

[49] Nejvyšší správní soud tak ve shodě s krajským soudem uzavírá, že po stěžovateli a) lze požadovat, aby vydání předběžného opatření strpěl, neboť se nejedná o nic netušící třetí osobu, ale naopak jde o hlavního aktéra celého procesu, protože to byl on, kdo se rozhodl zadat veřejnou zakázku a učinil úkon, který je předmětem podané žaloby. Délka správního řízení na těchto skutečnostech nic nemění.

III.D) Vážení jednotlivých zájmů, jakož i důvodnosti a závažnosti žalobních bodů

[50] Ještě před tím, než Nejvyšší správní soud přistoupí k přezkumu identifikace jednotlivých veřejných zájmů provedené krajským soudem, považuje za nutné zopakovat, že v řízení o kasační stížnosti proti usnesení o předběžném opatření se uplatní § 109 odst. 5 s. ř. s., podle něhož se v řízení nepřihlíží k novým skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Jak stěžovatel a), tak stěžovatelky b) ve svých kasačních stížnostech uvedly několik nových skutečností, které krajský soud nehodnotil, neboť nebyly v řízení před vydáním napadeného usnesení vzneseny, ani přímo nevyplývaly z žalobou napadeného rozhodnutí. Nejvyššímu správnímu soudu proto nyní nepřísluší, aby je jako první posuzoval. Konkrétně se jedná o tyto tvrzené skutečnosti: 1) na výstavbu linky metra D navazuje výstavba nových čtvrtí s tisícovkami bytů v Praze, 2) výstavba linky metra D ovlivní dopravu v celém Středočeském kraji, 3) výstavbou linky metra D dojde ke snížení nehodovosti, tudíž má mít podstatný vliv na veřejný zájem na ochraně zdraví a života, 4) stavba linky metra D může sloužit jako podzemní kryt pro účely ochrany obyvatelstva, 5) smlouva na veřejnou zakázku obsahuje ujednání o kvartálním inflačním navýšení ceny, 6) existuje důvodné podezření, že se zaměstnanec společnosti EUROVIA CZ, a. s. pokusil vyhrožovat členům hodnotící komise, 7) dokončení etapy I je závislé na provedení některých prací etapy II, 8) po dokončení I. a II. etapy má dojít k částečnému zprovoznění linky D v rozsahu dokončených etap. Stěžovatelé pochopitelně uvádějí, že tyto skutečnosti nemohli při rozhodování o návrhu na vydání předběžného opatření uplatnit. Taková příležitost tu však byla přinejmenším od okamžiku vydání napadeného usnesení krajského soudu. Správným prostředkem k jejich uplatnění je podání návrhu na zrušení předběžného opatření přímo u krajského soudu. Pokud takto účastníci řízení uplatní nové skutečnosti, ke kterým nemohl krajský soud při vydání předběžného opatření přihlídnout, lze právě návrhem na zrušení předběžného opatření podle § 38 odst. 4 s. ř. s., dospět ke zrušení předběžného opatření.

[51] Po vyjasnění rozsahu skutečností, ke kterým nelze v řízení o kasační stížnosti přihlížet, Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému přezkumu posouzení protichůdných zájmů krajským soudem.

[52] Stěžovatel a) namítá, že krajský soud pominul, že dle § 1 odst. 2 zákona o urychlení výstavby je stavba metra veřejně prospěšnou stavbou. Stěžovatelky b) uplatnily obdobnou námitku, dle které krajský soud nepřihlédl k § 5 odst. 1 zákona o drahách, jenž také označuje stavbu metra za veřejně prospěšnou stavbu. Stěžovatelé shodně uvedli, že krajský soud měl povinnost k výše uvedenému přihlídnout, neboť znalost obecně závazných předpisů se u soudu předpokládá.

[53] Nejvyšší správní soud se ani s touto námitkou neztotožnil. Právní předpisy označují obecně stavbu metra za veřejně prospěšnou stavbu, neboť se s těmito stavbami typově pojí vyšší míra obecné prospěšnosti. K tomu lze jistě přihlídnout při hodnocení převahy veřejného zájmu na realizaci konkrétní stavby nad jinými veřejnými zájmy, bez dalšího to

pokračování

však nemůže převážet nad ostatními veřejnými či soukromými zájmy. Vždy je nutné posoudit přínos stavby pro veřejné zájmy konkrétně. Krajský soud tak učinil, když identifikoval celou řadu veřejných zájmů, na které bude mít uzavření smlouvy (resp. vybudování stavby metra) pozitivní vliv. Jelikož krajský soud v projednávaném případě identifikoval konkrétní vliv stavby na dotčené veřejné zájmy, nelze mu vytýkat, že nepřihlédl k typové prospěšnosti stavby metra. Není pravdou, že by krajský soud neshledal existenci veřejného zájmu na realizaci stavby metra D. Současně je nutné odmítnout argument stěžovatelek b), že veřejný zájem na stavbě metra je dán *ex lege* uvedením v obecně závazném právním předpise, a tudíž má vždy přednost před zájmy dle § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek. Zájmy svědčící ve prospěch vydání předběžného opatření a ve prospěch uzavření smlouvy je totiž nutné hodnotit v každém individuálním případě na základě konkrétních skutečností.

[54] Výše uvedené platí také pro argument stěžovatelek b), že stavba linky metra D je vedena jako veřejně prospěšná stavba v územním plánu hl. m. Prahy. Skutečnost, že krajský soud k tomuto výslovně nepřihlédl, nezakládá nezákonnost napadeného usnesení, jelikož se krajský soud zabýval konkrétním vlivem stavby na veřejné zájmy.

[55] Posouzení střetu dotčených zájmů provedené krajským soudem lze aprobovat. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem považuje za stěžejní, že území dotčené výstavbou linky metra D je v současné době obsluhováno autobusovou dopravou. Výstavba metra bude mít jistě pozitivní vliv na plynulost dopravy či zátěž pro životní prostředí apod. Ani z vyjádření účastníků řízení o kasačních stížnostech však neplyne, že by se jednalo o projekt, který by měl řešit akutní, dále již neudržitelnou situaci v dopravní obslužnosti jižní části Prahy. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje obecnou komplikovanost dopravní situace v hlavním městě. Není však obecně známou skutečností, že by se dopravní situace v jižní části Prahy významně lišila od stavu v ostatních částech hlavního města (a to včetně těch, jež jsou obsluhovány stávajícími linkami metra). Vydání předběžného opatření pozitivní dopady výstavby linky metra D pouze odsune v čase. S ohledem na průměrnou délku řízení u správních úseků krajských soudů lze předpokládat, že započetí výstavby II. etapy bude z tohoto důvodu opožděno pouze v řádu měsíců, což s ohledem na celkovou dobu přípravy stavby není nijak mimořádně významná doba. Totéž platí u námitky stran rychlosti přepravy.

[56] K námitce bagatelizace předmětu veřejné zakázky, jímž je aktuálně největší zadávaná veřejná stavba, Nejvyšší správní soud uvádí, že hodnota veřejné zakázky sama o sobě nemá vliv na závěr o převaze zájmu na uzavření smlouvy. Jelikož s rostoucí hodnotou veřejné zakázky roste také význam veřejného zájmu na účinné kontrole zadávacího řízení, což působí ve prospěch vydání předběžného opatření. Hodnota veřejné zakázky proto, na rozdíl od jejího účelu, nebude zpravidla pro posuzování zájmů dle § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek stěžejní.

[57] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatelek b), že krajský soud nedostatečně posoudil dopad oddálení uzavření smlouvy na přetržení subdodavatelských vztahů a dalších souvisejících činností. Stěžovatelky b) totiž nevysvětlily (natož osvědčily), jaký vliv má mít oddálení uzavření smlouvy na jejich subdodavatelské vztahy. Navíc za situace, kdy bylo zadávací řízení několik let prodlužováno rušením rozhodnutí zadavatele o výběru dodavatele a prozatím nedošlo k započetí realizace veřejné zakázky. Krajskému soudu proto nelze vytknout nedocenění těchto otázek.

[58] Pro vydání předběžného opatření svědčil dle krajského soudu zejména veřejný zájem na hospodárném vynakládání veřejných prostředků, jelikož žalobkyně nabídky cenu o 2,2 mld. Kč nižší než vybraný dodavatel, a veřejný zájem na účinném soudním přezkumu úkonů zadavatele, jelikož rozhodnutí zadavatele o výběru dodavatele bylo již dvakrát zrušeno, zadávací řízení tak provází nezákonnosti.

[59] Nejvyšší správní soud s posouzením krajského soudu souhlasí. Zejména předchozí opětovný nezákonný postup zadavatele je legitimním argumentem pro zvýšený zájem na účinné soudní kontrole. Zásahy ze strany žalovaného přitom nelze vnímat tak, že již došlo k napravení veškerých nezákonností, jak namítá stěžovatel a). Naopak, je nutné věnovat postupu stěžovatele a) větší pozornost.

[60] Stěžovatelky b) namítají, že není jisté, že k finanční úspoře ve výši 2,2 mld. Kč dojde, neboť žalobkyně mohou být ze zadávacího řízení opětovně vyloučeny.

[61] Je pravdou, že stěžovatel a) žalobkyně ze zadávacího řízení vyloučil mimo jiné i pro to, že jejich nabídka měla obsahovat mimořádně nízkou nabídkovou cenu. Žalovaný vyloučení žalobkyň ze zadávacího řízení z tohoto důvodu označil za nezákonné, neboť stěžovatel a) v rozhodnutí o vyloučení bez dalšího konstatoval, že existence položek s výrazně nižší jednotkovou cenou, než je cena obvyklá, byla doložena znaleckým zkoumáním. Znalecký posudek není přílohou rozhodnutí, jeho závěry nejsou obsaženy v odůvodnění rozhodnutí. Důvod pro vyloučení žalobkyň neobstál kvůli nedostatečnému odůvodnění závěrů stěžovatele a), otázka existence mimořádně nízké nabídkové ceny však nebyla žalovaným meritorně řešena. Je tak pravdou, že nelze vyloučit opětovné vyřazení žalobkyň ze zadávacího řízení. K této skutečnosti však soud při zkoumání podmínek pro vydání předběžného opatření nemůže přihlížet. Předně, soud při rozhodování o návrhu na vydání předběžného opatření vždy pracuje s určitou mírou pravděpodobnosti, zda bude navrhovatel s žalobou úspěšný a bude mu umožněno znovu se o veřejnou zakázku ucházet. Právě z tohoto důvodu soud předběžně posuzuje závažnost a důvodnost žalobních bodů. Posuzuje tedy míru pravděpodobnosti, se kterou obtojí nosné důvody správních rozhodnutí. Otázka posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny žalobkyň však není nosným důvodem rozhodnutí žalovaného v této věci. Krajskému soudu a ani Nejvyššímu správnímu soudu proto nyní nepřisluší, aby existenci mimořádně nízké nabídkové ceny posuzovaly před tím, než tak učiní žalovaný.

[62] Při hodnocení podmínek dle § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek však soudy musí přihlídnout též k předběžnému posouzení závažnosti a důvodnosti žalobních bodů. Krajský soud však důvodnost žalobních bodů fakticky vůbec neposoudil. Napadené usnesení je proto v této části nepřezkoumatelné.

[63] Dle krajského soudu žaloba obsahuje pouze dva body, které se jeví jako závažné a předběžně nelze vyloučit jejich důvodnost. Za prvé žalobkyně tvrdily, že jejich vyloučení ze zadávacího řízení bylo založeno na nejasném znění zadávací dokumentace, které bylo až dodatečně vyjasněno pomocí znaleckého posudku. Za druhé měl znalecký posudek zpracovat podjatý znalecký ústav. Oba žalobní body považoval krajský soud za závažné, neboť by mohly vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. V části věnované jejich předběžné důvodnosti krajský soud uvedl: „Zda jsou oba žalobní body též důvodné, je v současné situaci obtížné hodnotit, neboť soud nemá k dispozici znalecký posudek ani správní spis. Důvodnost obou žalobních bodů je přitom ve velké míře postavena na skutkových okolnostech věci, a nikoliv výlučně na právním posouzení. Těžko tak soud může předběžně uzavřít, že důvodné nejsou.

pokračování

Na tom nic nemění ani názor žalovaného, že žaloba důvodná není.“ Krajský soud se tak vyhnul posouzení předběžné důvodnosti žalobních bodů s odkazem na absenci potřebných podkladů a skutkovou povahu žalobních bodů. Takto však soud při rozhodování o návrhu na vydání předběžného opatření podle § 272b zákona o zadávání veřejných zakázek postupovat nemůže.

[64] Předběžné posouzení důvodnosti žalobních bodů je jednou z neopomenutelných podmínek pro vydání předběžného opatření podle § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek. Soud při rozhodování o předběžném opatření nemůže důvodnost žalobních bodů zcela opomenout, a to ani v případě, kdy žalobní body mají povahu skutkových námitek a soud doposud nedisponuje správním spisem ani dalšími podklady. Soud provádí toliko předběžné posouzení důvodnosti, které nepředurčuje rozhodnutí ve věci samé. Posouzení pravděpodobnosti, se kterou dojde ke zrušení napadeného rozhodnutí, je stěžejní při hodnocení převahy veřejného zájmu na plnění veřejné zakázky. Pokud by byla žaloba pravděpodobně nedůvodná, pak postačí i nižší veřejný zájem na plnění zakázky, aby převážil nad zájmem účastníka na zabránění takovému plnění, a naopak. Soud proto nemůže vydat předběžné opatření, aniž by se zabýval důvodností žalobních bodů. To platí i u složitých, významných a rozsáhlých případů, kde sice stoupá náročnost provedení předběžného posouzení žalobních bodů, současně je však nutné trvat na řádném zdůvodnění, neboť vydáním předběžného opatření v těchto případech roste i intenzita zásahu do práv účastníků řízení.

[65] Krajský soud se v napadeném usnesení nedostatečně zabýval jednou z podmínek podle § 38 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek, čímž zatížil usnesení vadou nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud tento závěr činí s vědomím nižší míry požadavků na odůvodnění usnesení o předběžném opatření, nezpochybňuje přitom složitost situace, ve které krajský soud o předběžném opatření rozhodoval. Ze zakončení bodu 31 napadeného usnesení však jasně vyplývá, že krajský soud při vážení jednotlivých zájmů přihlédl pouze k závažnosti žalobních bodů a hodnocení jejich důvodnosti zcela vynechal. Z napadeného usnesení nikterak neplyne, že by krajský soud dospěl k závěru o převažujícím zájmu na vydání předběžného opatření, pročez plně postačí, pokud důvodnost žalobních bodů nelze vyloučit, jak namítají žalobkyně. Krajský soud důvodnost žalobních bodů tímto způsobem nehodnotil, současně k důvodnosti žalobních bodů zcela zjevně nepřihlédl při poměřování protichůdných zájmů. Ostatně výše citovanou judikaturu o vzájemném vyvažování dotčených zájmů a předběžné důvodnosti žaloby ani nelze interpretovat tak, že by při převažujícím zájmu na vydání předběžného opatření bylo možno rezignovat na předběžné posouzení důvodnosti žaloby jako jednoho ze zákonných kritérií.

[66] Nejvyšší správní soud ve shodě s žalovaným upozorňuje na to, že je povinností navrhovatele, aby osvědčil, že jsou splněny podmínky pro vydání předběžného opatření. Je tak v zájmu navrhovatele, aby v návrhu jasně vysvětlil, z čeho vyplývá důvodnost jeho žalobních bodů a zejména k návrhu přiložil podklady nutné pro provedení předběžného posouzení. Pokud tak neučiní a soud nebude moci dospět k (byť jen předběžnému) závěru o důvodnosti žaloby, návrh na vydání předběžného opatření nezbude než zamítnout. Při posuzování naplnění podmínek pro vydání předběžného opatření se důvodnost žalobních bodů nepresumuje. Není proto přípustné, aby soud vydal předběžné opatření „pro jistotu“ v situaci, kdy pouze nelze vyloučit, že žalobní body jsou důvodné.

III.E) Nevyžádání vyjádření účastníků řízení

[67] Stěžovatelé namítají, že krajský soud procesně pochybil tím, že vydal předběžné opatření, aniž si vyžádal vyjádření osob zúčastněných na řízení, zejména stěžovatele a), ačkoliv z vyjádření žalovaného věděl o běhu blokační lhůty bránící uzavření smlouvy.

[68] Podle § 38 odst. 2 s. ř. s. *si k návrhu na předběžné opatření soud dle potřeby vyžádá vyjádření ostatních účastníků.*

[69] Soud nemá bez dalšího povinnost vyžádat si vyjádření od všech aktérů soudního řízení před vydáním předběžného opatření. Zejména při rozhodování o zákazu uzavřít smlouvu na veřejnou zakázku může soud výzvou k vyjádření informovat některou z osob (nabízí se právě zadavatel nebo některý z uchazečů o veřejnou zakázku) o riziku uložení zákazu uzavřít smlouvu. Pokud by se tyto osoby dozvěděly o možném nařízení předběžného opatření, mohly by se snažit smlouvu urychleně uzavřít, a účinky sledované vydáním předběžného opatření by tak mohly být zmařeny. Nejde o tak o neoprávněné zasažení do práva ostatních účastníků být slyšen. Účastníci mají stále možnost navrhnout zrušení předběžného opatření podle § 38 odst. 4 s. ř. s. ihned poté, co jsou seznámeni s jeho vydáním.

[70] Na těchto obecných závěrech nic nemění ani skutečnost, že v projednávané věci žalovaný informoval krajský soud o běhu blokační lhůty. Žalovaný ve vyjádření k návrhu na vydání předběžného opatření uvedl, že je mu z veřejně dostupných zdrojů známo, že stěžovatel a) vybral stěžovatelky b) jako vybraného dodavatele, a tudíž běží blokační lhůta. Dle žalovaného navíc lze s ohledem na význam zakázky předpokládat, že dojde ke skutečnostem, které spustí běh i dalších navazujících blokačních lhůt. Jak již Nejvyšší správní soud uváděl výše, běh blokační lhůty je zde plně závislý na postupu ostatních účastníků zadávacího řízení. Blokační lhůta může i poměrně nečekaně skončit tím, že se účastníci vzdají práva podat námitky proti rozhodnutí o výběru dodavatele. Jakkoliv takový postup není pravděpodobný, krajský soud nemohl mít jistotu, že by oddalováním vydání předběžného opatření nezmařil jeho účel v důsledku skončení blokační lhůty. Ostatně ani žalovaný neuváděl konkrétní informace o běhu lhůty a pouze předvídal, že se její běh bude prodlužovat. Současně, jakkoliv Nejvyšší správní soud nezpochybňuje důvěryhodnost tvrzení žalovaného, stále jde toliko o tvrzení účastníka řízení vycházející z veřejně dostupných zdrojů. Ani tento aspekt proto soudu nemohl přinést dostatečnou jistotu, že účel předběžného opatření nebude zmařen. Povaha rozhodování o předběžném opatření přitom krajskému soudu neumožňovala postavit dobu běhu blokační lhůty najisto.

IV. Závěr a náklady řízení

[71] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru o nepřezkoumatelnosti výroku I napadeného usnesení o vydání předběžného opatření, spočívající v neposouzení jednoho ze zákonných kritérií pro rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření podle § 272b odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek, konkrétně důvodnosti některých žalobních bodů. Bez tohoto dílčího závěru pak krajský soud nemohl provést řádné poměření konkurujících zájmů, tvořící základ rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření.

[72] Nejvyšší správní soud proto výrok I usnesení krajského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

pokračování

V něm bude krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[73] O náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech rozhodne krajský soud v rozhodnutí o žalobě. Řízení o kasační stížnosti proti procesnímu rozhodnutí krajského soudu je totiž „vnořeno“ do řízení o žalobě (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2023, č. j. 5 As 84/2022-30, bod 50, č. 4554/2024 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu